Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	13Co/193/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6718205056
Dátum vydania rozhodnutia:	28. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ama Odalošová
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2020:6718205056.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členiek senátu JUDr. Danice Kočičkovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu: C. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v G. T. D., I. č. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Luciou Filipkovou, so sídlom v Banskej Bystrici, Robotnícka č. 6, proti žalovanému: Autoservis Michal, s.r.o., IČO: 50384481, so sídlom vo Zvolene, Strážska cesta č. 722/13, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Daniel Urban, s.r.o., IČO: 47254173, so sídlom v Bratislave 831 01, Uhrova č. 18, v mene ktorej koná JUDr. Daniel Urban, advokát a konateľ, o vydanie hnuteľnej veci, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 16C/61/2018 - 112 zo dňa 04. 06. 2019, takto

r o z h o d o l :

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 16C/61/2018 - 112 zo dňa 04. 06. 2019 p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalovanému uložil povinnosť vydať žalobcovi osobné motorového vozidlo továrenskej značky Hyundai Santa Fe, EČV: G VIN:Y do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok) a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania (druhý výrok).

1.1 Súd prvej inštancie posudzoval vec podľa ust. § 126 ods. 1, § 151s ods. 1, 2 a 4, § 151t a § 151v Občianskeho zákonníka, ust. § 18 ods. 7 zákona č. 250/2007 Z. z.

1.2 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že predmetom sporu je vydanie veci a to osobného motorového vozidla. Medzi stranami nebolo sporné, že vlastníkom predmetného motorového vozidla je žalobca. Žalovaný vykonal generálnu opravu motorového vozidla žalobcu, po vykonaní opravy sa stalo vozidlo v Rakúsku nepojazdné a bolo dovezené. Žalobca reklamoval vady vykonanej generálnej opravy motorového vozidla u žalovaného a odovzdal motorové vozidlo žalovanému za účelom odstránenia vád opravy. Žalovaný zamietol reklamáciu vád listom zo dňa 07.04.2018 a fakturoval žalobcovi služby za vybratie turbodúchadla a vykonanie tlakovej skúšky oleja spolu v sume 100 Eur. Faktúra č. 2018004 zo dňa 07.04.2018 bola splatná dňa 14.04.2018. Následne žalovaný vyzval žalobcu na úhradu faktúry v sume 100 Eur a uplatnil si zádržné právo k motorovému vozidlu, a to do doby uhradenia pohľadávky spolu s jej príslušenstvom, nakoľko podľa názoru žalovaného sa predmetné motorové vozidlo nachádza u neho v oprávnenej držbe.

1.3 Okresný súd uviedol, že v konaní bolo nesporne preukázané, že predmetné motorové vozidlo bolo dovezené v nepojazdnom stave k žalovanému za účelom reklamácie po vykonaní generálnej

opravy vozidla. Podľa súdu prvej inštancie bolo zrejmé, že zo strany žalobcu bola prejavená vôľa odstrániť poruchu motorového vozidla na náklady žalovaného v rámci reklamácie, keď túto skutočnosť mal súd prvej inštancie preukázanú z e-mailovej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným v dňoch 12-13.03.2018. V prípade, ak žalovaný učinil vybratie turbodúchadla a vykonanie tlakovej skúšky oleja, nemal na toto podľa súdu prvej inštancie súhlas žalobcu, aby sa tieto úkony urobili na náklady žalobcu, a teda tieto úkony mohol žalovaný vykonať len na svoje náklady. V prípade, že žalovaný nechcel na svoje náklady poslať turbodúchadlo na kontrolu a vykonať tlakovú skúšku oleja mal v súlade s § 18 ods. 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a v súlade s poučením, ktoré sa nachádza priamo v písomnom vyjadrení žalovaného sa k uplatnenej reklamácii zo dňa 07.04.2018, poučiť žalobcu ako spotrebiteľa, komu môže spotrebiteľ zaslať automobil na odborné posúdenie a v prípade, že by spotrebiteľ zaslal automobil na odborné posúdenie určenej osobe, náklady odborného posúdenia, ako aj všetky ostatné s tým súvisiace účelne vynaložené náklady by znášal žalovaný ako predávajúci bez ohľadu na výsledok odborného posúdenia. Postup žalovaného, ktorý pristúpil k realizácii zádržného práva podľa názoru súdu prvej inštancie nebol v súlade so zákonom, keďže žalovaný (bez súhlasu žalobcu) vystavil žalobcovi faktúru za vybratie turbodúchadla a vykonanie tlakovej skúšky oleja v rámci reklamácie v sume 100 Eur, ktorá bola žalobcovi doručená spolu s vyjadrením sa k uplatnenej reklamácii. Žalobca jednoznačne odovzdal motorové vozidlo žalovanému v rámci uplatnenia reklamácie, t.j. oprávnene predpokladal, že na vykonanie akýchkoľvek potrebných úkonov v rámci opravy bude upozornený, resp. tieto budú vykonané na náklady žalovaného. Pokiaľ chcel žalovaný realizovať úkony v rámci reklamácie na náklady žalobcu, bol povinný ho na to vopred upozorniť a vyžiadať si na ich vykonanie súhlas. Nakoľko žalovaný nemal súhlas žalobcu (opak z dokazovania nevyplynul, keď tvrdenie žalovaného o telefonickom súhlase žalobcu nebolo preukázané), aby toto vykonal na náklady žalobcu, fakturovanie sumy 100 Eur žalobcovi bolo zo strany žalovaného podľa súdu prvej inštancie neoprávnené a žalovaný nemá voči žalobcovi splatnú pohľadávku ako jeden z predpokladov na zákonné uplatnenie zádržného práva. Zákonné podmienky tak na vznik zádržného práva neboli podľa súdu prvej inštancie splnené. Sporné osobné motorové vozidlo žalobcu zadržiava žalovaný neoprávnene a je povinný ho žalobcovi vydať. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel. Súd prvej inštancie nevykonal ďalšie dokazovanie výsluchom svedkov a listinnými dôkazmi, nakoľko mal dokazovaním zistené relevantné skutočnosti, na to aby mohol vo veci rozhodnúť.

1.4 O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len ,,CSP“). Nakoľko žalobca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu súd prvej inštancie proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa § 389 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo vo veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), f), h), b) CSP.

2.1 K dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, žalovaný poukázal na odsek 10.2 napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval, že: ,,fakturovanie sumy 100 Eur žalobcovi je zo strany žalovaného neoprávnené a žalovaný nemá voči žalobcovi splatnú pohľadávku“. Podľa žalovaného otázka oprávnenosti fakturácie nebola predmetom konania. Žalobca sa v petite žalobného návrhu nedomáhal vyslovenia či už neoprávnenosti fakturácie alebo neexistencie pohľadávky žalovaného voči žalobcovi, súd prvej inštancie išiel nad rámec svojich právomocí, keď skonštatoval neoprávnenosť fakturácie. Zároveň toto konštatovanie nie je dostatočne odôvodnené. Žalobca pred uplatnením zádržného práva neurobil žiadne kroky, z ktorých by vyplývalo, že svoj záväzok voči žalovanému rozporuje. Ak s faktúrou žalobca nesúhlasil, mal faktúru podľa žalovaného v lehote splatnosti vrátiť. Žalovaný k uplatneniu zádržného práva pristúpil až po splatnosti faktúry. Ani s jednou z týchto skutočností sa súd prvej inštancie v odôvodnení nevysporiadal. Samotné konštatovanie, že fakturácia bola neoprávnená nepostačuje. Súd prvej inštancie tiež podľa žalovaného v odôvodnení rozsudku neuviedol, ktorá zákonná podmienka uplatnenia si zádržného práva nebola splnená. A konštatovanie: ,,sporné osobné motorové vozidlo žalobcu zadržiava žalovaný neoprávnene“ opätovne nie je podľa žalovaného nijako odôvodnené. Toto konštatovanie tiež nie je podľa neho opreté o žiaden z vykonaných dôkazov. Žalovaný mal osobné motorové vozidlo (ďalej aj ,,OMV“) jednoznačne v oprávnenej držbe (bolo mu odovzdané žalobcom), pričom odovzdanie OMV potvrdil aj sám žalobca. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný zastáva názor, že vyslovenie konštatovania nad rámec

žalobného petitu a nepodaním dostatočného zdôvodnenia veci a záverov súdu prvej inštancie, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, a tým aj k vzniku inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

2.2 K dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, odvolateľ poukázal na skutkové zistenia uvedené v ods. 10.1 napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že: ,,Žalovaný vykonal generálnu opravu motorového vozidla žalobcu, po vykonaní ktorej sa stalo vozidlo v Rakúsku nepojazdné". Na základe vykonaného dokazovania nemožno podľa žalovaného nijako konštatovať, že sa jednalo o generálnu opravu vozidla. Taktiež sa podľa neho nedá konštatovať, že oprava mala vplyv na to, že OMV ostalo nepojazdné v Rakúsku. Žalovaný už vo svojom vyjadrení zo dňa 20.01.2019 nesúhlasil s právnou kvalifikáciou žalobcu o oprave. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že ust. § 620 Občianskeho zákonníka sa týka zodpovednosti za vady predanej veci, čo je uvedené aj v hlavičke danej časti Občianskeho zákonníka. Opravou veci sa zaoberajú ust. § 652 a nasl. Občianskeho zákonníka. Konkrétne ust. § 653 podľa žalovaného uvádza, že záručná doba je tri mesiace. Súd prvej inštancie sa podľa neho opäť s týmito jeho prostriedkami procesnej obrany nijako nevysporiadal. Konštatácie vyslovené súdom prvej inštancie sa podľa žalovaného javia v prospech žalobcu a to bez opodstatnenia. Žalovaný opakovane žalobcovi uviedol, že nejde o prípad reklamácie, tak ako podľa neho stále žalobca opakuje a že úkony na OMV urobí na jeho náklady.

2.3 K dôvodu odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď nebral do úvahy ním uvádzaný rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 06.03.2002 sp. zn. 21 Cdo 624/2001. Podľa uvedeného judikátu sa nemal súd prvej inštancie zaoberať otázkou z akého titulu pohľadávka vznikla, a to hlavne ak sa toho žalobca nedomáhal v petite.

2.4 Na záver žalovaný v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie použil nesprávne ustanovenia Občianskeho zákonníka, pojednávajúce o vadách opravy veci a nesprávne ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril, odvolanie považoval za nedôvodné, súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav potrebný pre rozhodnutie vo veci samej a vykonal všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodných skutočností a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym zisteniam a záverom.

3.1 K tvrdeniam žalovaného v odvolaní žalobca uviedol, že pre posúdenie otázky, či žalovaný oprávnene zadržal osobné motorové vozidlo žalobcu je podstatné sa vyporiadať aj so skutočnosťou, či faktúra vystavená žalovaným vo výške 100 Eur za vybratie turbodúchadla a vykonanie tlakovej skúšky, ktorá bola doručená žalobcovi spolu s vyrozumením k uplatnenej reklamácií je oprávnená alebo došlo k svojvoľnému vystaveniu faktúry spotrebiteľovi, ktorý požiadal o vykonanie opráv v rámci záručnej doby. Pre posúdenie dôvodnosti žaloby bolo nutné sa vyporiadať s otázkou existencie pohľadávky, na základe ktorej bolo realizované zádržné právo vo vzťahu k motorovému vozidlu. Súd prvej inštancie nemohol bez posúdenia oprávnenosti vydanej faktúry, na základe ktorej bolo zadržané motorové vozidlo žalobcu, rozhodnúť.

3.2 Tvrdenia žalovaného, že žalobca neurobil žiadne kroky z ktorých by vyplývalo, že svoj údajný záväzok voči žalovanému rozporuje a v prípade, ak s vystavenou faktúrou nesúhlasí túto mal žalovanému vrátiť sú podľa názoru žalobcu nesprávne. Zo žiadneho ustanovenia nevyplýva povinnosť spotrebiteľa vrátiť vystavenú faktúru dodávateľovi v prípade, že s vystavením tejto nesúhlasí. Žalobca zdôraznil, že dodávateľ ako právnická osoba znalá svojich práv mala v čase vystavenia faktúry vedomosť, že jemu ako spotrebiteľovi vystavuje faktúru za služby, ktoré si neobjednal. Žalovaný mal vedomosť, že žalobca požiadal odstrániť poruchu motorového vozidla v rámci reklamácie a v prípade, ak túto žalovaný neuznal a nechcel na svoje náklady poslať turbodúchadlo na kontrolu a vykonať tlakovú skúšku, bolo jeho povinnosťou si vyžiadať súhlas od žalobcu na vykonanie týchto úkonov.

3.3 Vzhľadom aj na vyššie uvedené podľa žalobcu neobstojí argumentácia žalovaného, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s otázkou splatnosti faktúry a s dôvodom uplatnenia zádržného práva. Súd prvej inštancie naopak dospel k záverom, že k vystaveniu faktúry prišlo neoprávnene a žalovaný nemal splatnú pohľadávku voči žalobcovi, a preto súd nemal dôvod sa zaoberať splatnosťou tejto pohľadávky.

3.4 Žalobca poprel tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku neuviedol, ktorá zákonná podmienka pre uplatnenie zádržného práva nebola splnená. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku podľa názoru žalobcu túto námietku žalovaného dostatočne odôvodnil v odseku 10.2 odôvodnenia rozsudku. Z uvedené potom podľa žalobcu jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku explicitne skutkovo vymedzil, ktorá zákonná podmienka nebola splnená k realizácií zádržného práva a vyčerpávajúcim spôsobom aj odôvodnil svoje konštatovanie s poukazom na výsledky dokazovania.

3.5 K ďalším tvrdeniam žalovaného žalobca uviedol, že pre výsledok sporu je právne irelevantné, aká oprava bola vykonaná na motorovom vozidle a aká záručná doba ma plynúť. Predmetom sporu nie je podľa žalobcu posúdenie oprávnenosti uplatnenej reklamácie, ale vydanie motorového vozidla, ktoré žalovaný zadržiava neoprávnene.

3.6 Záverom žalobca poukázal na nesprávnosť tvrdení žalovaného v podanom odvolaní, kde tvrdil, že súd prvej inštancie sa nemal zaoberať otázkou na základe akého titulu pohľadávka vznikla. Súd prvej inštancie sa podľa žalobcu nezaoberal titulom pohľadávky, ale skutočnosťou, či tu vôbec existuje splatná pohľadávka, na základe ktorej došlo k výkonu zádržného práva zo strany žalovaného. Žalobca navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu poukázal na skutočnosť, že žalobca sa až v podanej žalobe vyjadril, že pohľadávka žalovaného voči žalobcovi je sporná. Dovtedy pohľadávku nerozporoval. Ďalej podľa žalovaného žalobca svoje stanovisko o spornosti pohľadávky opieral úplne o iné tvrdenia a inú právnu argumentáciu ako súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Uvedené potvrdzujú jeho tvrdenia v podanom odvolaní, že žalobca sa v petite svojho žalobného návrhu nedomáhal vyslovenia či už neoprávnenosti fakturácie alebo neexistencie pohľadávky žalovaného voči žalobcovi a že súd prvej inštancie išiel nad rámec svojich právomocí, keď skonštatoval neoprávnenosť fakturácie.

4.1 Žalovaný nesúhlasil, že v danom prípade išlo o generálnu opravu, takýto záver nemá podľa neho oporu vo vykonanom dokazovaní a ostáva stále len v rovine žalovaným popretého tvrdenia žalobcu. Ďalej aj súd prvej inštancie skonštatoval, že (ak by sa aj jednalo o prípad generálnej opravy) tá bola podaná po lehote, kedy by mal žalovaný povinnosť vykonať fakturované práce na jeho náklady. Ako jedinú vadu v postupe žalovaného súd prvej inštancie videl to, že si mal vyžiadať písomný súhlas od žalobcu s vykonaním fakturovaných prác. Žalovaný však v tom čase takýto súhlas mal. A to jednak ústny a jednak bral písomný súhlas žalobcu daný e-mailom za dostatočný. Žalovaný zdôraznil, že do predbežného posúdenia veci súdom prvej inštancie na pojednávaní vo veci, udelenie súhlasu nerozporoval ani žalobca.

4.2 Tvrdenie žalobcu o tom, že žalovaný vedome vystavil faktúru, za služby, ktoré si žalobca neobjednal, nemá podľa žalovaného oporu vo vykonanom dokazovaní, je to iba útočné vyhlásenie žalobcu a žalovaný ho poprel. Žalobca podľa neho po celú dobu konania neuviedol, prečo by žalovaný mal žalobcovi vystaviť neodôvodnenú faktúru a bezdôvodne mu zadržať vozidlo. Žalovaný na takomto konaní nemal a nemá žiaden záujem a ani prospech. Práve naopak, žalobca sa snaží od neho nepoctivo získať zdarma opravu svojho vozidla.

4.3 Podľa žalovaného sám žalobca vo vyjadrení potvrdil, že sa nedomáhal skúmania oprávnenosti reklamácie a následného postupu žalovaného, ktorý skončil vystavením faktúry. Žalovaný si v čase uplatnenia zádržného práva splnil všetky zákonom stanovené náležitosti.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril, uviedol, že nerozumie kam smeruje žalovaný svojou argumentáciou, keď táto nemá súvis s predmetom veci resp. nemá žiadny vplyv na výsledok súdneho konania. Uvedené tvrdenia žalovaného nemôžu byť na ťarchu spotrebiteľa domáhajúceho sa svojich práv v súdnom konaní a je len na žalobcovi akým spôsobom a kedy poukáže na spornosť jemu vystavenej faktúry a v akej fáze konania využije prostriedky procesnej obrany a útoku, ktoré mu priznáva Civilný sporový poriadok. Nemôže byť v neprospech strany konania len ten fakt, že uviedol nové tvrdenia až v priebehu začatého súdneho konania. Žalovaný sa takýmto spôsobom snaží len preukázať dôvodnosť vystavenej faktúry č. 2018004 zo dňa 07.04.2018 bez predloženia dôkazov o objednaní

služby a dodaní tejto služby. Je na žalovanom, aby preukázal, že žalobca si objednal ním fakturované služby a tieto mu boli aj reálne dodané a tým preukázal dôvodnosť vystavenej faktúry.

5.1 Žalobca popierel tvrdenia žalovaného, nakoľko si je vedomý, že žiadny súhlas na vykonanie fakturovaných prác žalovanému nedal. Žalovaný v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal pravdivosť svojich tvrdení o skutočnosti, že žalobca dal súhlas na vykonanie prác na predmetnom osobnom motorovom vozidle. Žalovaný vykonal vybratie turbodúchadla a vykonanie tlakovej skúšky oleja bez súhlasu žalobcu, a tiež bez jeho súhlasu mu vystavil faktúru č. 2018004 zo dňa 07.01.2018.

5.2 Pokiaľ žalovaný vo svojich vyjadreniach poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky 21 Cdo 624/2001 z 06.03.2002 žalobca tvrdil, že rozhodnutia súdov Českej republiky nie sú žiadnym spôsobom záväzne pre súdy Slovenskej republiky. Tvrdenia žalovaného o tom, že súd prvej inštancie sa v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky nemal zaoberať titulom vzniku pohľadávky sú neopodstatnené a právne irelevantné.

6. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu odvolania žalovaného podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

7. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

8. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmavacej činnosti odvolacieho súdu. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu odvolania.

9. Podľa § 387 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. V danej veci odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Z obsahu spisu vyplýva, že procesný súd správne postupoval, keď rozhodol v zmysle svojho enunciátu. Dôvody, pre ktoré tak urobil okresný súd rozobral v odôvodnení svojho rozsudku.

11. Predmetom sporu je vydanie veci a to osobného motorového vozidla. V konaní bolo nesporne zistené, že vlastníkom predmetného motorového vozidla je žalobca, ktorý vozidlo odovzdal žalovanému z dôvodu uplatnenia reklamácie, t.j. uplatnil si nárok na odstránenie vád opravy MV vykonanej žalovaným. Žalovaný reklamáciu vád opravy zamietol ako neopodstatnenú, opravu nevykonal a žiadal, aby mu žalobca uhradil 100 Eur za vybratie turbodúchadla a vykonanie tlakovej skúšky oleja (faktúrou č. 2018004 zo dňa 07.04.2018 bola splatná dňa 14.04.2018). Následne žalovaný vyzval žalobcu na úhradu faktúry v sume 100 Eur a uplatnil si zádržné právo k motorovému vozidlu.

12. Podľa § 151s ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ), kto je povinný vydať hnuteľnú vec, môže ju zadržať, aby zabezpečil svoju splatnú pohľadávku voči tomu, komu je inak povinný vec vydať. Nemožno však zadržiavať vec svojvoľne alebo ľstivo odňatú.

13. Zádržné právo vzniká na základe jednostranného právneho úkonu zadržiavateľa (veriteľa), ktorým je faktické zadržanie veci. Predpokladom na realizáciu jednostranného právneho úkonu je existencia splatnej peňažnej pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ako aj to, že hnuteľná vec, ktorá má byť zadržaná je v reálnej dispozícií veriteľa, t. j. veriteľ má nad ňou faktickú moc.

14. Z dikcie ustanovenia § 151s ods. 1 OZ možno teda extrahovať jednotlivé podmienky zádržného práva, ktorými sú:
a) existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ktorému je veriteľ povinný vydať vec, (t.j. oprávnená pohľadávka)
b) splatná peňažná pohľadávka, ktorá súvisí so zadržanou vecou,

c) zadržovaná vec má povahu hnuteľnej veci,
d) veriteľ má hnuteľnú vec vo svojej oprávnenej držbe.
15. Žalovaný v podanom odvolaní poukázal na odôvodnenie rozsudku v odseku 10.2, v ktorom súd prvej inštancie, podľa odvolateľa nesprávne konštatoval, že fakturovanie sumy 100 Eur bolo zo strany žalovaného neoprávnená a teda žalovaný nemá voči žalobcovi splatnú pohľadávku, pričom žalovaný poukázal na skutočnosť, že otázka fakturácie nebola predmetom konania pred súdom prvej inštancie. K uvedenej námietke žalovaného odvolací súd uvádza, že pre posúdenie predmetu sporu - vydania motorového vozidla je podstatné vyriešenie, či žalovaný oprávnene zadržal osobné motorové vozidlo žalobcu, a teda v danom prípade aj vyriešenie, či existuje tvrdená pohľadávka žalovaného voči žalobcovi. Súd prvej inštancie nemohol bez posúdenia oprávnenosti tvrdenej pohľadávky žalovaným, na základe ktorej bolo zadržané motorové vozidlo žalobcu rozhodnúť. Súd prvej inštancie, postupoval správne, keď skúmal existenciu, oprávnenosť pohľadávky v súvislosti, s ktorou žalovaný realizoval zádržné právo a dospel k správnemu záveru o jej neexistencii. Žalobca už v žalobe uviedol, že neuznáva predmetnú pohľadávku, resp. ju považuje za spornú, na čom zotrval. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobca jednoznačne odovzdal motorové vozidlo žalovanému v súvislosti s uplatnením reklamácie, t.j. uplatnil si nárok na odstránenie vád opravy MV vykonanej žalovaným. Žalovaný mal na základe reklamácie posúdiť, či je reklamácia dôvodná, alebo nedôvodná. V prípade, ak je vec opravená vadne má objednávateľ opravy (v tomto prípade žalobca) právo na bezplatné odstránenie vady. Žalobca oprávnene predpokladal, že oprava bude vykonaná na náklady žalovaného. Pokiaľ chcel žalovaný realizovať úkony, keď neuznal reklamáciu na náklady žalobcu, bol povinný ho na to vopred upozorniť a vyžiadať si na ich vykonanie súhlas. V konaní žalovaný nepreukázal súhlas žalobcu (opak z dokazovania nevyplynul, keď tvrdenie žalovaného o telefonickom súhlase žalobcu nebolo preukázané), aby vykonal na náklady žalobcu úkony mimo reklamácie, preto fakturovanie sumy 100 Eur žalobcovi bolo zo strany žalovaného neoprávnené. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia (bod 10.2 odôvodnenia) správne a jasne uviedol, že zákonné podmienky na vznik zádržného práva neboli splnené, keďže žalovaný nemá voči žalobcovi splatnú pohľadávku (t.j. existujúcu pohľadávku) ako jeden z predpokladov na zákonné uplatnenie zádržného práva. Námietka odvolateľa, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, ktorá zákonná podmienka uplatnenia si zádržného práva nebola splnená je teda neopodstatnená. Vzhľadom na uvedené je správny záver súdu prvej inštancie, že motorové vozidlo žalobcu zadržiava žalovaný neoprávnene a je povinný ho žalobcovi vydať.

16. Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené a teda, že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS46/05, II. ÚS 76/07).

17. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutia, a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú

interpretačnú presvedčivosť. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkami, argumentmi a návrhmi strán, ktoré mali význam pre rozhodnutie.

18. Pokiaľ odvolateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 06.03.2002 pod sp. zn. 21 Cdo 624/2001, odvolací súd udáva, že s prihliadnutím na čl. 2 ods. 2 základných princípov CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax treba zahrnúť rozhodnutia dovolacieho súdu, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespadajú. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017 ako aj Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. mája 2019, sp. zn. 8Cdo/62/2019). Tvrdenia žalovaného o tom, že súd prvej inštancie sa v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR nemal zaoberať titulom vzniku pohľadávky je neopodstatnené a právne irelevantné. V uvedenom rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR ani nebola sporná existencia splatnej pohľadávky ale jej výška resp. jej splnenie. V tomto konaní súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu nezistil existenciu splatnej pohľadávky, teda predpokladu zádržného práva.

19. Odvolacie námietky žalovaného, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o tom, že sa jednalo o generálnu opravu vozidla a že nemožno konštatovať, že oprava mala vplyv na to, že OMV ostalo nepojazdné, vzhľadom na predmet konania nemajú vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia, neboli rozhodnou právnou skutočnosťou, nepreukazujú, že žalovaný má voči žalobcovi oprávnenú splatnú pohľadávku, teda že boli splnené podmienky na vznik zádržného práva.

20. Keďže argumentácia uvedená v odvolaní žalovaného nebola spôsobilá privodiť mu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, odvolací súd túto vyhodnotil ako nedôvodnú a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto žalobcovi odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh§ 428 CSP).